

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. D. D.**, zast. Mgr. Davidem Macháčkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, proti žalovanému: **Ústavní soud**, se sídlem Joštova 8, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2020, č. j. 29 A 225/2019 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce brojil žalobou na ochranu proti nečinnosti proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. SPR. ÚS 88/19, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o přijetí opatření proti nečinnosti Ústavního soudu v řízení, v němž žalobce po žalovaném požadoval poskytnutí informace, zda bylo někdy zrušeno nařízení vlády č. 207/1920 Sb., o uvolnění výroby a obchodu s konopím a konopnými výrobky.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla jeho žaloba odmítnuta (dále jen „krajský soud“

a „napadené usnesení“). Stěžovatel namítá, že dne 4. 2. 2020 krajskému soudu ke sp. zn. 29 A 225/2019 zaslal oznámení, že žalobu bere zpět. To jako projev dobré vůle oznámil i v řízení vedeném pod sp. zn. 3 To 15/2020. Dále odkázal bez bližšího komentáře na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 10 As 360/2019 - 47. V závěru uvedl, že věznice eviduje veškerou jeho odchozí poštu, takže navrhuje ověřit skutečnost, že dne 4. 2. 2020 odeslal krajskému soudu své oznámení o zpětvzetí žaloby ve věci vedené pod sp. zn. 29 A 225/2019.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[3] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[4] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného usnesení, která podle něj spočívá v nezákonném odmítnutí žaloby namísto zastavení řízení pro zpětvzetí, aniž by označil, který kasační důvod jeho argumentace naplňuje. Samotnou subsumpci kasačních námitek pod kasační důvody provádí Nejvyšší správní soud sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. ve Sb. NSS pod č. 161/2004, či usnesení ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47). V případě nezákonného odmítnutí žaloby se jedná o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel namítá, že dne 4. 2. 2020, tj. ještě před vydáním napadeného usnesení, odeslal krajskému soudu své podání, jímž vzal svou žalobu zpět. Za účelem prokázání svého tvrzení navrhuje prověření evidence odchozí pošty věznice, z níž podle něj vyplývá, že zpětvzetí krajskému soudu odeslal.

[8] Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. *navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.*

[9] Zpětvzetí žaloby je jednostranným procesním úkonem žalobce vůči soudu, jehož účinky nastávají okamžikem, kdy je soudu doručeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 As 47/2011 - 75).

[10] Formou a náležitostmi zpětvzetí návrhu jakož i posuzováním jeho obsahové stránky se obšírně zabývá civilistická judikatura. V usnesení ze dne 29. 5. 1997, č. j. 2 Cdon 1646/96 (publikováno v časopisu Soudní judikatura č. 9/1997, s. 196) konstatoval Nejvyšší soud následující: „úkon účastníka řízení soud posuzuje podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen (§ 41 odst. 2 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že občanský soudní řád výslovně

pokračování

nestanoví, jaké obsahové náležitosti by mělo mít písemné zpětvzetí návrhu ve věci samé, platí i pro tento dispozitivní úkon ustanovení § 42 odst. 4 o. s. ř.; podle něj z každého podání musí být patrné, kterému soudu je určeno, kdo je činí, které věci se týká a co sleduje, a podání musí být podepsáno a datováno. Při respektování výše uvedených zásad pak o zpětvzetí návrhu půjde jen tehdy, jestliže projev účastníka nezanechává pochybnosti o svém obsahu a smyslu (...). Z pojmu a povahy procesních úkonů vyplývá, že v sobě zahrnují jistý, zpravidla výslovně vyjádřený projev vůle. Všeobecnou podmínkou platnosti procesního úkonu tudíž je, aby zde vůbec byla vůle určitý projev učinit; tam, kde tato vůle vůbec není (například při vis absoluta, tedy při fyzickém donucení), nebo kde zákon jistě osobě odpírá způsobilost k projevu vůle, není ani platný procesní úkon. Jiná je však otázka, je-li platnost procesního úkonu závislá na tom, aby se vůle tímto procesním úkonem projevená shodovala se skutečnou vůlí jednající osoby, nebo je-li procesní úkon účinný i tehdy, jestliže se vůle procesním úkonem projevená nekryje se skutečnou vůlí jednajícího. Procesní úkony se od hmotněprávních úkonů liší především v tom, že právní účinky nevyvolávají samy o sobě, nýbrž až ve spojení s dalšími procesními úkony soudu či účastníků, jež jim v průběhu občanského soudního řízení předcházejí, nebo po nich následují. Občanské soudní řízení (proces) samo směřuje (zejména jde-li o tzv. "sporné řízení") k odhalení vad vůle, k nimž při soukromoprávních jednáních stran došlo, a soudním rozhodnutím pak mají být účinky vadných projevů vůle při soukromoprávních jednáních odčiněny. Je proto pojmově vyloučeno, aby pro neshodu vůle a projevu byla napadána i platnost procesních úkonů, jejichž prostřednictvím se vlastní cíl občanského soudního řízení, jímž je především zajištění spravedlivé ochrany těch práv a oprávněných zájmů účastníků, pro něž byl spor zahájen (srovnej § 1 a § 2 o. s. ř.), uskutečňuje. Každý procesní úkon je tedy vždy nutno posuzovat z objektivního hlediska, to jest podle toho, jak byl navenek projeven, nikoli podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednajícího je skutečný souhlas. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevil, a tím, co jím projevit chtěl, nemá na procesní úkon a jeho účinnost žádného vlivu. (shodně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, č. j. 29 Odo 641/2001, publikované pod č. 11/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu).

[11] Závěry Nejvyššího soudu týkající se procesního úkonu zpětvzetí návrhu v občanském soudním řízení jsou plně použitelné i na úkon zpětvzetí žaloby (návrhu) ve správním soudnictví, jelikož se jedná o totožné instituty se shodnou konstrukcí (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 As 47/2011 – 75).

[12] Ve světle citované judikatury Nejvyšší správní soud zevrubně prostudoval spis krajského soudu, přičemž z jeho obsahu nevyplývá, že by stěžovatel jakýmkoliv svým úkonem projevil vůli vzít svou žalobu zpět. Ačkoliv soudní spis obsahuje obsáhlá podání stěžovatele včetně objemných příloh, nelze z nich dovodit, že by krajskému soudu došel úkon stěžovatele mající povahu zpětvzetí.

[13] Stěžovatel ani nenamítá, že jeho zpětvzetí ze dne 4. 2. 2020 bylo krajskému soudu doručeno; pouze argumentuje, že toto podání odeslal. V tomto ohledu je nutné se vypořádat s jeho důkazním návrhem na prověření evidence jeho odeslané pošty ve věznici. Jelikož stěžejní je okamžik, kdy zpětvzetí dojde soudu, jsou navrhované důkazy o odeslání zpětvzetí nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89).

[14] Vzhledem k tomu, že účinky zpětvzetí žaloby by vůči krajskému soudu nastaly teprve v okamžiku, kdy by krajskému soudu bylo doručeno podání obsahující takový projev vůle stěžovatele, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel svou žalobu nevzal účinně zpět.

[15] Ve svém usnesení ze dne 9. 1. 2020, č. j. 10 As 360/2019 - 47, na něž stěžovatel bez bližšího komentáře odkazuje, neshledal Nejvyšší správní soud jakoukoliv souvislost s věcí stěžovatele nyní posuzovanou.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel se ve své kasační stížnosti domáhá toliko zastavení řízení o žalobě, přičemž krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl. Stěžovatel tedy v každém případě žádá, aby se v řízení, jež bylo zahájeno jeho žalobou, již dále nepokračovalo; fakticky se tedy nedomáhá pro něj příznivějšího výsledku řízení o žalobě. V každém případě by totiž muselo skončit procesním rozhodnutím bez meritorního projednání.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2020

Došková

JUDr. Miluše

předsedkyně senátu